Cuvinte locuite de Carmen Firan
Coperta şi ilustraţiile: Sasha Mereţ
Redactor: Cristina Marcu
Procesare text şi imagine: Mihaela Chiriţă
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FIRAN, CARMEN
Cuvinte locuite / Carmen Firan.
— Craiova: Scrisul Românesc, 2006
ISBN (10) 973 – 38 – 0489 – 4; ISBN (13) 978 – 973 – 38 – 0489 – 5
821.135.1 – 1
© *OScrisul* (*Românesc*, 2006
Str. Mihai Viteazul, nr. 4
200418, Craiova, România
Tel. /fax: + 40 251 413763
E-mail: scrisulromanesc@yahoo.com
ISBN 973 – 38 – 0489 – 4
Q & crisul W (*Românesc*
At
Craiova, 2006

CĂMAŞA DE APĂ

INSERAŢI ILUSTRAŢIE

stele şi cruci m-am născut între drumuri nici noapte nici zi în mijlocul unui secol încă fumegând de sub lespezi de piatră niciun cuvânt nu era la locul lui cuceritorii îşi lingeau rănile deja plănuid alte utopii părinţii aruncau cu pietre în zidul din faţa casei şi istoria le întorcea şi celălalt obraz grăbită să-şi spele păcatele odată cu feţele noi care-şi aranjau coafura în oglinzi paralele ursitoarele mele au ajuns cu întârziere bine dispuse şi leneşe mă priveau neatente cum aşezam cuvinte pe o lamă de cuţit n-au tresărit nici când primul strop de sânge colora carpeta iraniană adusă de un marinar din ţări imposibil de ajuns şi pe care mama aranjase cu grijă destinul în obiecte mici aşa cum ar fi vrut ea să curgă netulburat până azi cicatricea din degetul arătător e mărturie că totul s-a întâmplat de-adevărat într-o noapte cu

stele şi cruci când animale neinventate forfoteau în grădina din spate şi ţintuindu-mă cu ochii lor fosforescenţi mă obligau să le admit existenţa să le fac loc în camera strâmtă unde toţi abia aşteptau să se termine tot circul acela şi să treacă la masă le-am văzut: fiare cu glas omenesc plăsmuirea cuvintelor prin care bâjbâiam nepricepută doar ca să.nu dezamăgesc aşa cum mai târziu scriam poezii numai după ce iubiţii aveau să adoarmă m-am născut după potop şi înaintea dezgheţului nici noapte nici zi la intersecţie de imperii care nu duc niciunde acolo unde câmpia muşcă din piatră şi fiecare strop de ploaie e o conspiraţie împotriva deşertului ziua se plânge înfundat în pumni şi noaptea se fură blana ursului din pădure eroii pământului meu nu au gât îşi ascund ouăle de aur adânc în nisip cât nici ei să nu şi le mai găsească în gara centrală de unde nu se pleca decât la armată sau în capitală am aşteptat răbdătoare supersonice portocalii anii zburau fluturându-şi iluziile ca florile pe rochia uşoară de vară a mamei doar să le dau satisfacţie ursitoarelor care încă şi-acum se mai prăpădesc de râs m-am mutat într-un melc cu ferestre spre sud şi vedere totală: cimitirul pe deal, oceanul la picioare un secol nou de stele şi cruci dispariţii ca o hipnoză în masă naşteri cu dinţii strânşi sufletul turnat în sticle pluteşte la-ntâmplare

INSERAŢI ILUSTRAŢIE

diferenţe diferenţa dintre solemnitate şi o pereche rigidă de umeri e aceeaşi cu cea dintre tăcerea asumată şi muţenie aerul se învârte în cercuri ridicându-ţi gulerul pe gâtul lung invidiat de orice candidat la ghilotină ori se adună într-o cocoaşă înţepenită sub cămaşa în dungi – liniile paralele se fugăresc pe piele fără să lase urme se scurg între cer şi pământ legând infinitul mare cu infinitul mic orgoliul frânt cu umilinţa la schimb trufia disimulată într-o capitulare în şoaptă diferenţa dintre singurătate şi o femeie întinsă lasciv pe canapea e aceeaşi cu cea dintre exilarea impusă şi fuga în cerc depărtându-te de casă cât să acoperi cu gândul distanţele astronomice între copilăria prinsă într-o plasă cu fluturi şi umbra întinsă la refuz pe o câmpie străină cu destinul la jumătate schimbat în liniştea altora poţi să mori şi nu va auzi nimeni scrisoare din metropola lumii e vineri după-amiază muzeul metropolitan e deschis până târziu în timp ce îţi scriu mai trag cu ochiul şi la televizor

— Ah, cuceririle digitale, refugiul sângelui într-o butelie fosforescentă – pe canalul discovery la emisiunea preferată a mamei

— *S-ar putea întâmpla mâine* – ni se dau dezastre în culori naturale azi, vulcanul Krakatoa şi minunate alte distrugeri pe ecranul cu plasmă – deşi vor că ista întotdeauna fotografi amatori supravieţuitori pentru a-şi arde morţii ghiduri turistice pentru memoria dispăruţilor dar voiam de fapt să-ţi spun despre noi cu alte cuvinte despre starea vremii în metropola lumii dumnezeu nu se plictiseşte aici îi dă fiecăruia cum îi trăsneşte prin cap înfige steaguri în braţul oricărui soldat căzut prosteşte departe de casă şi are fir direct cu biroul oval de unde pământul se vede ca un hamburger bine fript pe ambele părţi în metroul de queens la orele dimineţii toate rasele pământului îşi bălăngănesc adormite capul la fel de triste ca locul de unde vin la colţul străzii noastre ruşii vând salam unguresc, polonezi şi borsec timpul împietreşte într-o frizerie cu poze din anii ’50

e umezeală mare la noi, plouă des, poezia bântuie ca un virus ai zice că nu suntem singuri printre atâţia campioni de ocazie un poet exilat a dat drumul la robinet şi a uitat să-l oprească din cuvintele toxice cresc flori nesfârşite în care culoarea a înghiţit mirosul grădini uriaşe de plastic şi carton melancolii patriotice extra*large* cu premii cumpărate în vacanţa de vară ni se spune să bem multă apă imperiul îşi albeşte dinţii într-o clinică de întinerire forţată şi lucrează neobosit pentru cei pândiţi de nemurire şi depresii suntem cuminţi, mulţumiţi, muţi şi orbi uimiţi să nu găsim cuvântul „dor”.

În niciun dicţionar de bună purtare la *mama* expoziţia *dada* ne linguşeşte trecutul vinerea intrarea e liberă la fel şi noi *i* cămaşa de apă locuiesc în cuvânt m-am mutat în el cu arme, bagaje şi păcate ignorând profeţia părinţilor: să nu-ţi faci casă cu scară la cer să nu te minţi când singurătatea te scapă pentru o clipă din braţe să nu ajungi să tânjeşti la iluzia altuia şi mai ales nicicând să nu te încurci cu propriul cuvânt păcătosul de sfânt locul e strâmt ne auzim unul altuia respiraţia vocale de aer, consoane de pământ îmi plătesc cotele la timp şi sting lumina după fiecare silabă m-aş putea considera un chiriaş norocos dacă nopţile nu mi-aş auzi visele date la maxim obligându-mă să privesc în faţă toate nerostitele care nu au mai încăput în mansarda noastră extravagantă propriul meu cuvânt mă bântuie ca un strigoi îşi strecoară limba perfid în cărţile rămase nescrise tot ce vrea e ca stăpânindu-l să-l recunosc doar pe el de stăpân – capul de plumb

biciuind marginea lumii locuiesc în cuvânt ca într-o cămaşă de apă mimez libertatea din încheieturi metafore gata mestecate mi se lipesc de pleoape dumnezeu îşi încearcă pe vârful limbii gustul propriei slăbiciuni e o sfidare, îmi spun vizitatori de pe alte tărâmuri, răni camuflate cu iluzia rostirii până la capăt, tatuaje pe artere deschise reflux nu mai sunt decât câmpie arsă marea îşi şterge urmele în burta lunii întoarsă de sub pământ un câine îmi îngână numele rămas simplu cuvânt încă mai curge trupul cu gânduri la cerul prea mult îmi umblă iarba prin vene doar, doar s-o aud obsesii mereu aceleaşi vise bufnitura pe cearşaful încins după fiecare zbor urma aripilor bine ascunsă din teama de ridicol dimineaţa când lumina dă buzna în viaţa ta anulând toate legile distanţa şi timpul îşi intră în drepturi nimic mai absurd decât dimensiunea normală alerg fără glas şi fără braţe de luptă prin valufi, concentrice mă afund în mări stătute înghiţită de nisipuri mişcătoare înainte şi după mine miturile nu mai au nicio acoperire întuneric de vată rostogolit pe gâtul clepsidrei până în măruntaiele pământului fugărită de trupuri fără chip nu voi ajunge să încui uşa de dincolo îmi salvez respiraţia în delir abandon în mâna destinului care pompează inima înecatului mult după ce sufletul a intrat într-o altă cochilie nu e ruşine mai mare decât cea din vis goală în mijlocul unor perechi de ochi şi guri hămesite vânându-mi greşelile – balet grotesc în absenţa cuvintelor undeva foarte departe orizontul bănuit – măr descojit pe vârf de cuţit

INSERAŢI ILUSTRAŢIE

reîncarnare nici tânără nici frumoasă zbor în rochia mea ieftină de vară cu trupul unei păsări moarte îmi potrivesc bătăile inimii cu fâlfâitul aripilor înaintea căderii cu timpul scurs de la degetul îndoit pe trăgaci la prima pană desprinsă plutind pe deasupra oceanului recunosc bucata de cer din pântecul mamei eşarfa ei albastră mi se înfăşoară pe gât şi mi-l retează sărbători care alegorice înţesate cu toată aberaţia triumfului coifuri şi trompete lucitoare glorificând spaima de a rămâne singurii cuceritori ai pământului femei cu sâni de plastic îşi mişcă şoldurile pe lambada intuind singurătatea care urmează după fiecare strigăt de luptă veteranii sug din tubul cu oxigen aburii altor imperii scaunele scoase la soare rămân libere scamatorii îşi păstrează dieta cu tumbe măsurate Papa ne redă dragostea în

ritmuri de Gospel pregătindu-şi pantofii cu vârf ascuţit pentru învierea la o viaţă lucidă parada pe bulevardul principal poate fi privită din toate colţurile planetei ecranele electronice din Times Square amestecă cifrele cu rapiditate: temperatura de azi, cotele înecaţilor, noii născuţi în ultima secundă în India, numărul obezilor care vor înghiţi şi ultima picătură din Golful Persiei, bărbaţi înşelaţi, aşteptări contrazise, visele exilaţilor întinse la uscat, ironia destinului şi hohotul de râs după fiecare experiment petale de flori căzând din cer – manifeste întoarse pe dos îndeamnă la tăcere şi ordine dansatori resemnaţi cu picioare de lemn fugim de noi în pas alergător mai la dreapta, în arhitectura castelelor înşelătoare de nisip mai sus, în economia minciunilor presărate ca boabele de diamant din carul de foc moartea pocneşte din bice complot de cum întorc privirea florile se deschid călugăriţele îşi dau jos pelerina cu glugă şi se uită la cer ca şi cum acolo s-ar întâmpla toate râul îşi mută albia larvele îşi pun aripi adevărate doar să ne contrazică aşteptările obiectele se retrag în ele nebăgate în seamă şi îşi încep complotul împotriva distanţelor – funii roase de timp unind două puncte fixe:

apa din care venim cu apa pe care ne ducem petale albe plutitoare înroşindu-se de cum întorc privirea.

INSERAŢI ILUSTRAŢIE

requiem pentru oraşul scufundat e o naivitate să crezi poveştile bătrânului mânuitor de cuţite dansatorul de blues pe spinarea aligatorului din care va scoate poşetuţe de damă şi cărţi legate în piele scrise în limba visurilor şi a câtorva nebuni care au încercuit cu zgomot şi furie străzile cartierului vechi cu accent stricat obloanele caselor coloniale plutesc pe fluviu în jos sicrie înfăşurate în mărgele de Mardi Gras ducând cu ele ultimii faraoni ai piramidelor de conserve saxofonistul orb îşi pune pantofii la uscat în vitrina cu gadgets

Îşi întoarce sufletul pe dos ca pe o carte de tarot din care arhanghelul tatuat cu inimi albastre licitează la îngeri cu părul tăiat zboară vrăjitoarele într-o aripă avortându-şi copiii diavoli mici de lut ţopăind printre picioarele dansatorilor e o naivitate să crezi că secolul se va trezi din beţia sângeroasă de simţuri placenta lumii pufăie ape tulburi înoată moartea pe spate trăgându-şi ultimul tramvai după ea

Viumătăţi orice încep să-ţi spun se opreşte la jumătate scot primul sunet şi cuvântul nu mai are răbdare îşi derulează consoanele cu rapiditate – un os de peşte înfipt în gât cât să nu ştii dacă aerul iese afară sau se scufundă înapoi în adâncuri nici oboseala nici spaima mea nu vor ajunge vreodată la tine sunt ca un lansator de rachete cu manşeta goală un scamator căruia îi sunt furate panglicile din pălărie sculată din somn în mijlocul nopţii moartea se întoarce pe partea cealaltă cu tălpile goale ieşindu-i de sub cearşaful subţire

INSERAŢI ILUSTRAŢIE

eclipsă trec toate, mi-ai spus, toate trec cum te-ai uita pe fereastra unui tren de mare viteză copacii fug înapoi cu aburul fiecărui cuvânt rostit într-o dimineaţă de iarnă cu supa sleită prelingându-se din barba bunicii pe rama unui pat de spital cu o violetă presată în enciclopedia pe care nimeni nu o va mai răsfoi vreodată paşii răsună înfundat pe străzile altui oraş aceiaşi nori argintii trec peste ochii tăi acum îmblânziţi sub un ciob de sticlă fumuriu se domolesc apele se estompează stridenţele, ai să vezi, umbra îţi apune pe trup joc moartea s-a tras într-un colţ ghemuită obosită de supt şi de ros şi nu e decât o femeie bătrână dojenindu-mă cu blândeţe:

— Vrei să plec?

şi o rog să rămână încerc să-mi schimb gâtul cu al păsării aşa îi va fi mai uşor ştiu că mâinile noduroase o dor râde bătrâna crezând că vreau să mă prefac că zbor nu să mor

— Pune-ţi gâtul de piatră la loc nu vezi că vreau doar să mă joc?

absenţă lemnul lucios al podelelor tremură ca un copac tânăr tăiat inima îşi strânge marginile într-un sămbure amărui şiragul tău de perle atârnă strâmb de uşa unui dulap înăuntru anii mei buni puşi la iernat îşi încurcă zilele între ei susură şoaptele tale închise pe un fund de sertar în puful de gutui cu miros de naftalină printre fotografii palide cu colţul tăiat – timp oprit fără rost doar spre a ne îngenunchea privirea imobiliară vând casă în zonă liniştită şi la doi paşi de infern locaţia e totul mortul iese totdeauna cu picioarele înainte şi e tentat s-o ia la vale în timp ce sufletul e tras pe fereastră de vreo bunică binevoitoare care şi-a sacrificat ziua doar să-i arate ospăţul de sus vând casă cu acoperiş nou şi termopane totul e să prevezi viitorul morţii caută izolarea perfectă tavan înalt să ţină vara răcoare şi să

lase” senzaţia de spaţiu deschis cerul e la o aruncătură de băţ oraşul la trei staţii cu trenul expres şi cea mai bună yeshiva chiar după colţ de o bună bucată de timp vând casă cu mine cu tot e un moment prost, îmi spun vecinii din Hong Kong suspicioşi la viţa mea de vie care le aruncă boabe negre peste gard mimându-mi copilăria transplantată într-un corp străin, oamenii nu se mai aruncă să cumpere, se încălzeşte planeta, toate cresc, se lărgesc, se umflă vom exploda ca un balon, ne vom împrăştia în univers şi vom da naştere altor utopii bine, dar acum şi aici eu vând casă veche de cărămidă aştept nemişcată în prag cumpărători de pe alte planete – grăbiţi-vă, nici măcar nu e casa mea

INSERAŢI ILUSTRAŢIE

desperecheri îngerii nu sunt nici păsări nici oameni inutil să ne reprezentăm trupul lor de copil dolofan cu aripi de pelican deasupra patului, în colţul tâmplei amare cuvinte împerecheate sunt îngerii născuţi din iluzia altei vieţi atât de nepriceput desăvârşită încât mereu rămâne câte un înger fără cuvânt faţă în faţă tăcerea înnegreşte pereţii cu umbrele noastre subţiate în doi balerini de fum prin dormitorul suspendat deasupra oraşului trec zgomote asurzitoare cu ameninţarea atâtor pierderi cu cenuşa atâtor victorii nefolositoare într-un colţ pândeşte cinic şarpele casei zilei de ¿ieri în contra-anotimp la tine e iarnă pustiu şi linişte de parcă oraşul a fost evacuat se întunecă devreme şi rămâne aşa vii spre mine încet călcând apăsat şi cu fiecare pas ceva dispare definitiv înghiţit de pământul hămesit de mistere la mine e vară nu ajunge decât ecoul zăpezii strivite tremurul vocii tale într-un spaţiu alb şi deschis ca un cearşaf de spital palmele mele îţi acoperă ochii în cele din urmă întunericul arată la fel – tunelul care te scuipă afară şi cel care te soarbe înapoi trag perdelele la fereastră peste un contra-anotimp din care nimeni nu s-a mai întors niciodată curând voi îmbătrâni în curând nu mă vei auzi zăpada va acoperi orice urmă mă voi scula dimineaţa de lângă tine voi da la o parte perdeaua convinsă că de la fereastră voi vedea Himalaya de sus miracol cinic întâmplat fără niciun efort şi puii de lei vor ţâşni nesătui îmi vor smulge inima şi mi-o vor mânca tu nu crezi în cuvântul devorator până la contopirea sufletului cu sunetul nu vei auzi decât scrâşnetul poemului în fălcile lor tinere

CUVINTE LOCUITE

INSERAŢI ILUSTRAŢIE

Între revelaţie şi nebunie în întuneric alegeam un cuvânt şi îl repetam la nesfârşit până îşi pierdea sensul silabele se încălecau într-o limbă încă neinventată sau de mult părăsită, misterios şi rece, aspru şi absurd vocalele îşi pierdeau claritatea înăbuşite ca animalele marine aruncate într-un cazan clocotit se dezmembrau şi cădeau cu zgomot peste consoanele încăpăţânate încă să ţină ritmul cuvântul era doar un bolovan de lut aruncat în ocean aşteptam să se dizolve, îi pândeam dispariţia tot repetându-l compulsiv ca un infractor al limbajului care nu-şi poate ţine în frâu bucuria delictului sunetele se dezlipeau pe rând petale cărnoase cu unghii şi sânge, resturi stelare pluteau în aer şi se lipeau la întâmplare de tavan şi podea pe câte un scaun sau pe rochia mea aveam rochia plină de bucăţi de cuvinte – vocale scurte cu gâtul tăiat, silabe bondoace, litere îngâmfate, creste de munţi şi încurcături de alge, câte un accent portocaliu căzut într-o apă tulbure, versuri pătrate ori colţuri îngereşti, decupări diafane pe muchia între revelaţie şi nebunie continuam să repet acelaşi cuvânt până la completa lui descărnare până la întunericul de început când tot ce rămâne e hărmălaie asurzitoare prin care osul alb fragil flutură încetarea luptei – falangă ridicată spre cer cerându-i socoteală pentru rătăcitori şi morţi – trupuri fosforescente împinse din formă în sunet

V.

după-amiază tihnită cerul adunat într-o ceaşcă din care gălbenuşul se revarsă pe coadă – soare apus deasupra spitalului halatele flutură la geamuri capitulând în faţa nopţii din care unii vor ieşi pe scut stau şi ascult corăbiile au descărcat pescuitorii şi se întorc goale din larg natură moartă cu după-amiază tihnită – viaţa începută cu o avalanşă în munţi trece ca o vacanţă de vară

INSERAŢI ILUSTRAŢIE

despărţiri după treizeci de ani mi-am ucis orgoliul în baie încet cu mâinile mele i-am sucit gâtul până când mărul lui Adam s-a rostogolit cu zgomot pe ciment i-am tăiat fir cu fir urzeala vanitoasă din care îmi trăgeam puterea ca pe un drog cât să mă ţină dreaptă în lumea cocoşaţilor l-am strivit de zid peste afişul unui film de

Tarkovsky atentă să nu-mi trezesc vecinii care şi-ar fi luat şi ei oricând lumea în cap dacă ar fi existat gări adevărate priveam cu sânge rece cum i se prelingea pe barbă şuvoiul cald şi mândru şi sărat ducând cu el trufia de a nu ierta nimic veninul dulce al singurătăţii cea de toate zilele pâinea şi cuţitul tinereţii mele cu trup obraznic ştiam că voi greşi iubindu-mi despărţirile mai mult decât pământul ce-mi fusese dat cum știu acum că în orice plecare nimic nu e mai mult decât orgoliul de a nu fi tu cel care rămâne pe un peron – copac crescut în crăpăturile din asfalt tirania cuvântului îmi leagă mâinile de piciorul mesei dă drumul la televizor spală paharul din care mi-am băut porţia zilnică de cenuşă amestecată cu un vârf de lumină şi mă obligă să-l ascult până la ultima literă până ce gratiile înfloresc în carnea mea transparente toţi îmi cer adevărul – îmi şuieră în ureche cuvântul golit înghiţindu-şi metaforele cu coajă cu tot – şi nu am decât gura asta ştirbă până unde „Să ridic strigătul până când inventat pentru nesupunere sunt devorez la întâmplare şi mă las devorat cu măsură când tac mă refac – îmi spune cuvântul golit – rup lanţurile şi fug cu prima silabă locul unde nu moare nimeni cuvintele pe care le-am rostit se adună toate în acelaşi loc cârjele umblătorilor prin măruntaiele pământului sunt părăsite după saltul mortal la mare înălţime se sprijină unele de altele – munţi de aer şi lemn în ruină înainte şi după noi aceeaşi liniște de început bolboroseala moleculelor într-un crater încins – sunete prelucrate în plexul solar împerecheate după alte legi întrupându-ne

INSERAŢI ILUSTRAŢIE

onirică m-am trezit cu gura uscată în vis v-am spus tot ce era de spus ploua de jos în sus şi apa amesteca numele duşmanilor cu eticheta cremelor de ghete pluteau toate umflate pe o stradă pe care mai trecusem cândva doar pentru plăcerea conspiratorilor de vise de-atâta singurătate bărbaţilor mei li se lungise gâtul şi zburau fluturându-şi mantalele ca liliecii scuturaţi deasupra oraşului eram singura locuitoare într-o ceaşcă albastră mi-era sete şi nicio sete nu poate fi potolită cu adevărat

INSERAŢI ILUSTRAŢIE

anul câinelui îmi caut urma în culcuşul de frunze sub o piatră

încinsă de viermuiala sufletelor care mi-au făcut loc ţintesc în steaua din care am căzut din calcul sau eroare – jumătate centaur, mai mult de jumătate om trecerea mea pe aici nu e decât o repetiţie înaintea marii călătorii pe spinarea câinelui de lemn îmi potrivesc respiraţia cu a lui puterea ascunsă în slăbiciuni studiate frica de a vedea capătul drumului când morţii dragi mă vor ţine de mână luminând ca păpădiile câmpia scăldată de lună ghemuită în jurul inimii măsor pământul cu palma

INSERAŢI ILUSTRAŢIE

coborâri toamna vine încovoiată şi orice aş face sunt sub ea pustietatea îmi strecoară acul otrăvit în gât mă trezesc încolţită de frig mai bătrână decât mâinile mele decât mama mea şuier neauzită un poem de pământ mă ţintuieşte timpul cu un glonte de iarbă umerii îmi coboară pe rând banchetul sunt aici la marele banchet în porţelanuri chinezeşti şi cristaluri boemice ni se servesc cuvinte – e un clinchet vesel şi un aer petrecăreţ încercăm pe vârful limbii trădarea cu gust de iepure împănat în cearcăn de porumbel pe tăvi uriaşe cu dragoni pictaţi în roşu cardinal ne e adusă spaima în aspic şi lumea se trage pe scaune înapoi fremătând de plăcere şi consternare vin alte feluri de rostire, de adoraţie sau lamentare timpul în cuvinte subţiri ţiuie alb în pahare pe faţa de masă picură din sfeşnice vanitatea în silabe portocalii e o artă să ştii să combini literele pentru a-ţi menaja orgoliul, colesterolul, furia ori să-ţi hrăneşti trufia cu accente de purpuriu să alegi ce să guşti mai întâi umilinţa din farfurii mici ori răbdarea gelatinoasă cu miros Roquefort înfulecăm, sorbim şi dăm pe gât cuvinte ospăţul ne sleieşte minţile şi ne ghiftuieşte sufletul într-un colţ istoria îşi trage o frază de ştiucă *bonne femme* peste umerii goi

INSERAŢI ILUSTRAŢIE

resturi de sus trage un curent formidabil morţii îşi aşază siluetele albe în cerc şi se învârtesc ameţitor peste frunţile noastre furtuna lucrurilor lăsate de ei neterminate pune visele la pământ somnul vine dintr-un instinct de apărare din teama de a nu fi supţi prin gurile de aer, de a nu fi seduşi de cântecul lor mut vibrându-ne în

încheieturi ochiul celui puternic nivelează hăul şi înălţimile – pe o farfurie pictată în culori estompate resturile arată la fel.

piatră şi rouă

Ninei stai pe o frunză de lotus şi pe un pat de cuie în fiecare dimineaţă îţi speli memoria cu apă de îngeri şi înghiţi vanităţi măcinate înmuiate în lacrimi de ceară bate timpul în geam cu copita lui despicată prin sângele tău curg bărbaţi şi cuvinte pierderi şi părăsiri orgolii mărunţite în oglinda pisată clepsidra îsjitrage înapoi nisipul fierbinte desfaci lumea cu braţul subţire din ochiul pământului ţâşneşte o pasăre de rouă şi piatră – etern luminoasă sublim disperată supoziţii cum ar fi arătat mântuitorul dacă ar fi ajuns bătrân şi-ar mai fi dat el chipul nostalgic neînduplecat ziditorilor de biserici demolatorilor trufaşi în căutare de mituri ori vinovat şi-ar fi vindecat propriile încheieturi lăsând apa să rămână apă şi orbii să-şi vadă de drum şi-ar mai fi dat el şi ultimul fiu îndoielii ori seara lăsându-şi capul pe genunchii magdalenei ar fi văzut pământul la fel de rotund învârtindu-se pe degetul ei arătător

INSERAŢI ILUSTRAŢIE

moşteniri obiectele ne vor supravieţui cu orgoliul propriului lor destin eliberate de sufletul pe care l-am pus în ele gata oricând să fie credincioase altui stăpân aşa cum în dimineaţa de după moarte lumina va cădea la fel peste cuvertura cu maci primită de la mătuşa ta în dar ca să ne înăbuşim frica şi în care noul locatar îşi va împături arma de vânătoare disimulări de câte cuvinte avem nevoie pentru a ne face înţeleşi în celule cubice tapetate cu litere groase aruncăm de la unul la altul sloganuri bune la toate mingi de aer ce ne lovesc în piept, ne trântesc la pământ zboară şchioape – disimulări stângace în absenţa aripilor adevărate folosite doar în reclame la pui organici crescuţi de falşi fermieri undeva între Pământ şi Marte până când şoaptele orfice pot abate moartea din drumul ei peste stânci luminoase de unde t5 t ce se vede sunt siluete tremurătoare?

până unde să ridicăm urletul înăbuşit între patru pereţi?

gândul cel mai ascuns se odihneşte în scaunul unui terapeut sau într-o benzinărie unde se vând trandafiri cu duzina sentimentul cel mai intim pâlpâie pe un ecran de computer nicio metaforă nu e cotată la bursa cuvintelor camuflate în barili de singurătate pe o hartă veche

din piele încă mai curg râurile copilăriei cu vise umflate gravitaţia trage jos măştile de pe faţă

INSERAŢI ILUSTRAŢIE

ne ajunge întunericul ultimele balerine ieşite de la matineu cerşetori din tura de noapte brokeri cu maxilarele căzute asistente medicale sleite lipindu-şi solzi de peşte pe cearcăne dimineţi croite grandios înecate în praf de puşcă în mirosul cuceritor de hamburgeri prăjiţi pe marele zid chinezesc dincolo de care tot ce se vede e o plajă imensă cu balene sinucigaşe ne ajunge întunericul ca un ecran tras la perete adevărul îşi sugrumă căutările cuvintele sunt înapoi înghiţite de gura păcătoşilor puşi la zid doar pentru iluziile lor pe cont propriu tulburând liniştea plănuită să se aşeze ca o ceaţă pe ochii clarvăzătorilor deasupra oraşului se rotesc păsări de pradă învingătorii îşi înghit săbiile amintiri inventate ajunge un gând bine ascuns ca spaima să-ţi intre în oase somnambul hoinărind prin visele altora cu iluzii în alb şi amintiri inventate – dramă trucată cu frâie scăpate imaginaţia plătită cu un alt destin singuri cu propriile noastre cuvinte luate de vânt rostogolindu-se ca boabele de cerneală pe o foaie de hârtie lucioasă care nu absoarbe nimic niciun adăpost în casa unde stau aliniate la zid ori ghemuite prin colţuri în praful altor rostiri altor vieţi cu uşile la perete acest nesfârşit du-te-vino – diamante în nisip măcinat cu pretenţia strălucirii de-o clipă – imitaţii perfecte

INSERAŢI ILUSTRAŢIE

de sus toate se văd la fel dacă nu ar fi fost acea dimineaţă de toamnă respiraţia încinsă a oraşului decapitat liniştea căzută ca o cortină de plumb am fi continuat să pariem strâmb pe lupte închipuite pe geografii imaginare cei puternici sunt singuri cei puternici sunt trişti şi atât de vulnerabili în candoarea de a-şi împinge visele până unde nici ei nu le mai pot urmări cu privirea de sus toate se văd la fel:

morţii cu morţii cei vii cu deşertăciunea întâlnire ai venit pe seară casei mele îi fugise pragul singurătatea ieşise afară

— Nu mi-e frică, ţi-am spus uite, sângele meu creşte ca un copac sparge tavanul, ţâşneşte în sus eu stăpânesc cuvântul uite, sunt stăpânită de spus şi pentru că tot eşti aici priveşte cum în oraş intră un

munte nu simţi cum piatra lui ne striveşte?

— Nu simt nimic, mi-ai răspuns şi cu palmele mele mi-ai smuls inima şi ai aruncat în muntele mare cu ea ce nu ni s-a dat scrie până mâine toate poeziile netezeşte zidurile spală marea bine să nu mai rămână nimic urme, amintiri, măsură nici timp să ai sentimental că ai curăţat ai strâns, ai uitat ai spus tot şi ai plâns îndeajuns poate atunci cuvântul neîncăput se va rostogoli cu zgomot doamne, deşi îl văd şi-l aud nu-l pot cuprinde mai ia-o o dată de la început

INSERAŢI ILUSTRAŢIE

păzitorul de vise în fiecare vis vorbesc altă limbă şi în fiecare limbă cuvintele au altă culoare ţâşnesc din frunte baloane de aer umflate pe linia orizontului vineţiu dintre toate rostirile în vieţile dinainte şi de apoi rămâne doar urma zborului, fâlfâirea de aripă insula pe care mi-am găsit culcuş cu atâtea ziduri în jur pe care scrijelesc nu inimi, nu cuvinte de dragoste ci semnele limbii pe care o vorbesc în somn o îngerească veche folosită la trecerea graniţelor am vocaţia fericirii un fel de inconştienţă de a-mi face aliat păzitorul de vise gata oricând să facă scăpată gogoaşa de mătase din care cuvintele ies nevămuite obiecte intime pe care le-am trecut aici ilegal cu zestrea mea de aur nu e nimic de făcut din limbile moarte nu se alege decât praf de stele ultima impresie nimic nu contează – îmi spune o curtezană bătrână răsucindu-şi ţigara între buzele violet – dumnezeu e mereu în altă parte plictisit de gafe şi bârfe nemilos până şi cu propriile-i progenituri se ascunde ba în cuvinte provocatoare ba în chipurile cioplite după gustul lui îndoielnic pentru martiri la jumătate de drum altfel n-am sta noi acum aici rumegându-ne neputinţa ca nişte cămile oneste abandonată la prima furtună de nisip nu rămâne nimic se îngraşă viermii şi năpădesc lăcustele – în ochiul lor uriaş lumea e o picătură de apă improvizaţie am trăit mereu din imaginaţie ceea ce nu înseamnă că am putut preveni prăbuşirea construcţiilor complicate cândva nici casa asta spartă de prag nu intra în fanteziile mele pot încă să-mi iau îngerul la subraţ copilul, haina de blană, fotografiile poemele scrise după-amiaza în bucătărie şi să mimez întoarcerea în casa unde au rămas ferestrele să tremure singure de moartea cu zile

INSERAŢI ILUSTRAŢIE

chipuri la început între noi nu erau decât cuvinte corăbii de hârtie plutind dincolo de orizontul peticit cu amăgirile mele în care se înroşesc ochii se întorc liniile de echilibru de pe faţă pe dos ca un palton ros la mâneci la început mă vedeai înţeleaptă îţi potriveai chipul lângă al meu în oglindă şi îmi acopereai faţa cu mâna culorile au încă sunete şi culori vă scriu:

Îndepărtaţi-vă de moarte ea vine oricum îşi înfăşoară oul la loc în cuibul lui de fire strălucitoare fugiţi cât mai departe acum şi în fiecare seară pe la nouă când degetul ei împinge limba ceasului deşteptător cu încă un suflet, un ton un bătrân mai la dreapta o femeie şi mai la dreapta un şir de f>ăsări la geam ciugulind din inima mea ea veghează neobosită în prag ca un câine credincios atent să nu te iroseşti oricât în lumea asta care are nevoie de tine doar cât să-ţi numere numele pe o hârtie îi frâng şira spinării şi ies afară acolo unde culorile mai au încă sunete şi culori orbii mă trec strada mă trec cu vederea de partea cealaltă aşteaptă un câine negru tăcut

INSERAŢI ILUSTRAŢIE

CARMEN FIRAN

Născută la 29 noiembrie 1958 în oraşul Craiova.

Urmează Colegiul Naţional „Carol!" şi în 1981 absolvă Facultatea de Matematică a Universităţii din Craiova.

Din 2002 se stabileşte la New York.

Membră a Uniunii Scriitorilor din România, membră a Societăţii Poeţilor Americani, membră a PEN American Center şi a Asociaţiei de Limbi Moderne SUA; coeditor al revistei Interpoezia – New York. Opera sa apare în traducere în reviste, antologii sau în volum în Franţa, Anglia, Irlanda, Polonia, Israel, Canada, Germania, Suedia.

În Statele Unite publică versuri, proză, şi eseuri în revistele: *Talisman*, *Brooklyn Rail*, *Exquisite Corpse*, *Arshile*, *Hubbub*, *Literary Review*, *Ars Interpress*, *Richmond Review*, *Interpoezia*, *Transcendental Friends*, *Free Verse*, *East European Quarterly*, etc.

Susţine eseuri pe teme de literatură şi cultură la: Biblioteca

Congresului American, Columbia University, U.C.L.A. Arizona State University, Evergreen Collège, Centrul de Studii ale Holocaustului din cadrul CUNY, City Cinematheque precum şi cu ocazia participării la conferinţe internaţionale de literatură.

Participă la lecturi de poezie şi proză, lansări şi semnături de carte în SUA, la: Cornelia Street Café, Barnes & Noble, Symphony Space, Russian Samovar, KGB Club, Rizzoli Bookstore, Brooklyn Public Library.

International House, Stevens Institute, Century Association (New York), Beyond Baroque Foundation (Los Angeles) etc.

Acordă interviuri la canale de televiziune şi posturi de radio: *Televiziunea Română*, *RAI 1* (Italia), TV5 şi *France Culture* (Franţa), *CUNY TV* (New York), *Vocea Americii*, *Radio France Internaţionale* etc.

Publică traduceri în limba română din scriitori americani contemporani: Douglas Messerli, Leonard Schwartz, Edward Foster, Tod Thilleman, Will Alexander, Andrei Codrescu, Bruce Benderson.

Editează, împreună cu Paul Doru Mugur, antologia de poezie americană contemporană *Locul Nimănui* (Cartea Românească) şi antologia de poezie română modernă şi contemporană *Born în Utopia/Născut în Utopia* (Talisman Publishers) SUA, 2006.

VOLUME PUBLICATE ÎN ROMÂNIA

POEZIE

ILUZII PE CONT PROPRIU, Editura *Scrisul Românesc*, 1981 PARADIS PENTRU ZIUA DE LUNI, Editura *Albatros*, Bucureşti, 1983

ÎMBLÂNZITOR DE VIEŢI FURATE, Editura *Albatros*, Bucureşti, 1984

TREPTE SUB MARE, Editura *Cartea Românească*, Bucureşti, 1990

NEGRU PUR, Editura *Albatros*, Bucureşti, 1995 LOCURI DE TRĂIT SINGUR, Editura *Cartea Românească*, Bucureşti, 1997

CANDORI PEDEPSITE – ediţie bilingvă româno-engleză, Editura *Univers Enciclopedic*, Bucureşti, 2000

VISE CLARE CU OAMENI, Editura *AXA 2000*, Colecţia „*La* Steauabotoşani, 2000

VOCI PE MUCHIE DE CUŢIT, *exquisite corpse* împreună cu Adrian Sângeorzan, ediţie bilingvă româno-engleză, Editura *Scrisul Românesc*, Craiova, 2003

CUCERIRI DISPERATE, ediţie bilingvă româno-engleză,

traduceri de Julian Semilian, Colecţia „*Lingua Franca*”, Editura *ICR*, 2004

CĂRŢI DE VERSURI PENTRU COPII

— NOPŢI SENINE PENTRU TINE, cu ilustraţii de Maria Marian, Editura *Ion Creangă*, Bucureşti, 1985

— ALTE NOPŢI, ACELEAŞI VISE, cu ilustraţii de C. Piliuţă, Editura *Ion Creangă*, Bucureşti, 1989

— VINO DOAMNE MAI APROAPE, cu ilustraţii de Tia Peltz, Editura *Literatorul*, Craiova, 1990

— POŢI SĂ FUGI ÎN PAPUCI DE TURTE DULCI, ilustraţii de C. Piliuţă, Editura *Macedonski*, Craiova, 1990

PROZĂ

TOT MAI APROAPE, roman, Editura *Albatros*, Bucureşti, 1991 FARSA, nuvele şi povestiri, Editura *Univers Enciclopedic*, Bucureşti, 2002

CALORIFERISTUL ŞI NEVASTA HERMENEUTULUI, Editura *Polirom*, Iaşi, 2005

TEATRU

POLEN PE INSULĂ, Teatrul Naţional Craiova, stagiunile 1982 – 1986

VÂNĂTOARE IMAGINARĂ, dramatizare, Studioul de Teatru Radiofonic, 1983

VIS ÎN ACVARIU, dramatizare, Studioul de Teatru Radiofonic, 1986

SCENARII DE FILM

PROPRIETARII DE STELE, Premiul Naţional al CNC, 1998; ecranizare în 2001

CAPCANA, PENTRU ÎNGERI, 1999 UN TRIO PENTRU INFERN, 2003 VISE CAPTIVE, 2004

VOLUME PUBLICATE ÎN SUA:

DUPĂ-AMIAZĂ CU ÎNGER, poeme, în *Pamphlet Series*, Poetry New York, 2000

PRIMA SECUNDĂ DE DUPĂ MOARTE, poeme, *Writers Club Press*, New York, 2000

DESĂVÂRŞIREA ERORII, poeme, *Spuyten Duyvil* Press, New York, 2001

ÎN CEA MAI FRUMOASĂ VIAŢĂ, poeme, cu fotografiile Virginiei Joffe, *Umbrage Editions*, New York, 2002

FARSA, roman, *Spuyten Duyvil Press*, New York, 2002 A DOUA VIAŢĂ, nuvele, *Columbia University Press*, 2005

CUPRINS

I CĂMAŞA DE APĂ
stele şi cruci 7
diferenţe 11
scrisoare din metropola lumii 12
cămaşa de apă 15
reflux 17
obsesii 18
reîncarnare 20
sărbători 21
complot 23
requiem pentru oraşul scufundat 25
jumătăţi 27
eclipsă 29
joc 30
absenţă 31
Imobiliară 32
desperecheri 35
faţă în faţă 36
În contra-anotimp 37
curând 38
ÎI CUVINTE LOCUITE
Între revelaţie şi nebunie 41
după-amiază tihnită 43
despărţiri 45
tirania cuvântului 46
locul unde nu moare nimeni 47
onirică 49
anul câinelui 51 coborâri 53
banchetul 54
resturi 57
piatră şi rouă 58
supoziţii 59
moşteniri 61
disimulări 62
ne ajunge întunericul 64

amintiri inventate 65
de sus toate se văd la fel 67
Întâlnire 68
ce nu ni s-a dat 69
păzitorul de vise 71
ultima impresie 72
Improvizaţie 73
chipuri 75
culorile au încă sunete şi culori 76

Bun de tipar: august 2006. Apărut: septembrie 2006. Coli tipo: 5, 5. Format: 14, 5 x20, 5 cm.

QScrisul (*Românesc*, 2006 str. Mihai Viteazul nr. 4, 200418, Craiova, România tel/fax: + 40 251/413763 e-mail: scrisulromanesc@yahoo.com

Tiparul: Aius Printed Craiova, România Tel./fax: + 40 251/596136 e-mail: editura aius@yahoo.com

INSERAŢI ILUSTRAŢIE